

Kapitel 11

Tortureret

Ice fortæller:

Jeg prøvede at rive mine hænder frie, men rebene blev strammere, da jeg forsøgte. Jeg bandede slem, for rebene var så stramme at jeg var bange for at der ikke ville løbe blod ned til mine hænder.

”Stakkels lille dig,” lød en hånlig stemme.

Jeg stirrede op på stemmens ejermand. Hans hud var meget lys grøn, håret var safir grønt og øjne var lige så blev som huden og gik næsten i et med øjet; kun pupillerne afslørede hvor han kiggede hen.

”Hvad mener du?” spurgte jeg.

”Du kan ikke slippe fri og jo mere du prøver, jo mere strammes de om dig,” sagde han atter hånligt, og kiggede på mine hænder. ”Åh, de strammes allerede om dine kolde, ishænder. Jeg vil gøre dig en tjeneste og løsne dem lidt, for at du ikke skal lide ... endnu.”

Han løsede dem og mit blod løb atter i mine årer. Manden gik væk og efterlod mig alene os mod en træstamme, i det fjerneste af deres lejrer.

Lejren bestod af et par skindtelte, et bål og et ildelugtende latrin i nærheden af mig.

Det hele havde sket meget hurtigt. Mens Fire havde prøvet at fjerne mudderet havde jeg taget en lille strejfer rundt i området for at lokalisere hvor vi var. Mens jeg var henne ved et stort træ, blev jeg angrebet bagfra, af nogle elvere, eller retter Jordelvere. De havde bundet mig, givet mig bind for øjne og ført mig ind i skoven, hvor de så havde bundet mig til træet og

fjernet bindet for øjne. Det var ikke et problem lige nu. Der var noget andet som gjorde mig bekymret. Fire.

Et eller andet sted rendte hun rundt og blev jagtet af det dusin elvere, der var blevet tilbage for at lede efter Fire. Jeg havde ikke fortalt dem om hende, men de var sikker på at jeg var sammen med andre. Hvis jeg nogensinde slap fri af dette reb, ville dronning Lazina, personlig vride halsen om på mig, eller bare lade mig smelte. Jeg måtte rede hende, men jeg viste ikke hvordan.

Pludselig slog en tanke ind i mig, ikke en ide, men noget jeg lige kom i tanke om. Jeg bekymrede mig for hende. For Fire. Selvom hun ikke var min ven, ville jeg alligevel redde hende, for en eller anden følelse hærgede inde i mig. En følelse jeg kun forbandt med Fire. Jeg dunkede blidt mit hoved ind i træstammen. Der var et eller andet med mig. Jeg kunne lide hende. Jeg var måske forelsket i hende?

Jeg skubbede hurtigt tanken fra mig, da det dusin elvere der var blevet ude i skoven kom tilbage. Jeg stirrede efter Fire. Det kunne være at hun gik mellem dem, beskyttet mod mit blik. Elverne stillede sig op på en lige række, men der var inden Fire mellem dem. Så opdagede jeg at en af elvernes hår var brændt helt væk, en andens skjorte var brændt halvt væk og en tredje havde røg ud af hans bagdel. De ni andre røg enten, eller var helt sorte i hovedet.

”Hvad er der sket med jer?!” det var den samme elver fra før som råbte ad de andre elvere.

”Vi er blevet angrebet, mester Farandir.” sagde elveren der havde røg ud af røven.

”Oedan, din røv ryger!” råbte Farandir og Oedan fik travlt med at slukke sin røv. ”Men hvem angreb jer?”

”Hvad ligner det?” sagde en af de andre elvere, og med et olmt blik fra Farandir fortsatte han hurtigt. ”Vi blev angrebet af en Ildelver. En som ham, Iselveren, var sammen med. Hun satte ild til det hele og os.”

”Hvad er der sket med hende? Dræbte i hende?” krævede Farandir at vide, jeg ville have stemt i, hvis det ikke var for at de sikkert ville blive irriteret over at jeg blandede mig...

”Vi dræbte hende ikke. Hun – tro det eller ej - svømmede ud i søen og forsvandt så. Hun så ud til at være en god svømmer. Men da vi skød pile efter hende, forsvandt hun ned i vandet. Vi tror Søfolket tog hende, for de kom op efter at vi havde skudt ud i søen et par gange, og bad os om øjeblikkeligt at stoppe alt det skyderi. Med mindre vi ønskede en krig. Vi stoppede øjeblikkeligt og gik her tilbage.”

”Javel, javel,” sagde Farandir og lagde armene om bag på ryggen. ”I kan gå nu. Og Oedan, din røv oser endnu.” Elverne begyndte at pleje sig selv og Farandir spadserede over til mig.

”Du hørte vel det hele?” spurgte han.

Jeg nikkede.

”Fint. Vil du så fortælle mig hvorfor du rendte rundt med en Ildelver? Hvem er hun? Og hvad lavede hun og ikke mindst dig, her i vores skov?”

”Jeg vil ikke fortælle dig en pind. Det er fortrolig og er kun mellem hende, mig og hendes moster.”

”Hvem er hendes moster?”

”Det gider jeg ikke sige.”

”Sig det!” råbte Farandir og slog mig i maven, så jeg mistede vejret og krøb gispende efter vejret sammen. ”Nå, hr. Iselver, vil du fortælle mig det eller skal jeg for alvor udrydde din

race?”

”Ingen af delene!” gispede jeg og fik et slag mere i maven.

”Sig mig så. Hvad du laver her? Hvorfor er du sammen med en Ildelver? Hvem er hendes moster? Og hvad laver du i vores skov?”

Jeg forblev tavs. Til sidst irriterede det Farandir og sparkede mig to gange i maven, så jeg hostede blod op.

”Jeg håber at du hoster op før eller siden. Eller vil jeg nyde at torturere dig!”

Han gik grinende derfra og jeg krøb mig så meget sammen, som rebene tillod. En tanke rendte rundt i mit hoved. Fra den ene hjernedel til den anden.

Er Fire virkelig død?

Kapitel 12

En af søfolket

Fire fortæller

Pilene susede imod mig. Min sidste time var kommet. Nu skulle jeg dø.

Pludselig kunne jeg mærke en gribe rundt om mit håndled og trække mig ned under vandet. I det samme kom pilene ned i vandet hvor de knækkede, da de stødte på et skjold.

”Her drik dette,” lød en underjordisk stemme. Jeg kiggede i den retning og ville gispe hvis det ikke var at jeg var under vandet.

Stemmens og håndens ejermand, var en ung kvinde. Hendes safir blå hår flød i vandet, og hendes hud havde en blegblå farve. Hun havde en fiskehale og et stykke stof bundet omkring brystet. Hun havde spidse elverører, der kendetegnede at hun hørte til den voksende elver familie, for mig. Hun havde gæller på hver siden af halsen og de bevægede sig hver gang hun åndede ind og ud. Hendes grå øjne stirrede krævende på mig og med den hånd hun havde brugt til at tage fat i mig, holdte hun en lille flaske; den anden brugte hun til at danne et usynligt vandskjold.

”Skynd dig at drikke det. Du kan ikke snart holde vejret hernede mere! Det er ikke spor farligt, det er bare noget eliksir der gør at du kan trække vejret under vandet. Skynd dig nu bare at drikke det!” hun kastede flasken hen til mig og gjorde skjoldet stærkere, nu da hun havde den anden hånd fri.

Jeg kunne mærke at jeg ikke havde mere luft tilbage og åbnede flasken, og hældte eliksiren i mig. Først skete der ikke noget, og en hovedpine voksede frem, fordi jeg ikke havde

noget ilt tilbage. Så begyndte der at ske noget med mig. Der begyndte at vokse en lille kilden i min hals. Da jeg åbnede munden for at grine, opdagede jeg at jeg pludselig kunne trække vejret.

Jeg vendte mig om mod kvinden og hviskede: ”Tak!”

”Så lidt. Vent her, jeg skal lige ordne de elvere.”

Hun vrikkede med halen ligesom en delfin og skød op af overfladen. Jeg kunne ikke høre hvad hun sagde og stirrede rundt omkring. Søbunden var tæt på mig, og mine fødder rørte dens planter. Små fisk svømmede rundt omkring.

”Så er den ordnet.” Kvinden var smilende vent tilbage. ”Hvem er du?”

Overrumplet af hendes direkte spørgsmål, begyndte jeg at præsentere mig selv.

”Jeg er Fire.” sagde jeg og rakte min hånd frem.

”Swira,” sagde hun og tog min hånd. ”Du er en Ildelver, ikke sandt?”

”Jo, det er jeg. Men hvad er du? En havfrue?”

”Nej, da. Havfruerne lever ude i havet, jeg er en Vandelver, eller bare en del af Søfolket. Men jeg må sige at du overraskede mig, ved at hoppe ud i vandet, jeg troede at du ville dø! Du må være helt speciel!”

”Det er jeg vel,” sagde jeg nervøst.

”Men kom nu med mig. Du kan ikke rende rundt oppe på landjorden, mens de elvere er der. Kom nu, tager du med mig hjem og bliver der indtil solnedgang. Så kan du komme videre. Men lige en advarsel. Så snart du kommer op af vandet forsvinder eliksirens virkning, så lad lige vær med det. Men kom nu!”

Hun hev mig ned i vandet, forbi store skove af søplanter, indtil vi kom til en lille by, på det dybeste af søen. Vi svømmede igennem gaderne og gennem markedet, hvor kvinder svømmede rundt og købte fisk og søplanter til mad. Da Swira endelig stoppede med at føre mig gennem byen, var vi standset foran et stort hus. Et rigtig luksus hus.

”Her bor jeg,” sagde Swira og åbnede havelågen, selvom jeg fandt det ret unødvendig og svømmede over hegnet, men blev stoppet af en usynlig mur.

”Jeg beklager, men der er lagt magi sådan at man kun kan svømme på de anlagte stier og veje.” sagde Swira med et skuldertræk.

”Okay, okay,” svarede jeg og gned min ømme næse.

Jeg svømmede efter hende gennem havelågen og hen til husets dør, som Swira hurtigt åbnede. Hun svømmede ind og efter et sekunds tøven, fulgte jeg efter.

Huset var sjovt anrettet. Vi var kommet ind i en stue, hvor møblerne flød rundt, og ikke stod på gulvet. Et spejl kom svævende forbi og jeg gispede af mit udseende.

Jeg lignede næsten mig selv, men jeg havde fået gæller på hver siden af halsen, men det var kun kortvarig. Men det var mine øjne der chokerede mig. Mine øjne havde ikke længere sin normale øjenfarve. De var røde. Ildrøde. Og jeg kunne ikke lide dem. De fik mig til at se ond ud.

”Jeg undskylder rodet, Fire. Men min lillesøster, Lizz, har atter fjernet stenende der holder dem nede.” sagde Swira, og førte videre ned af en gang. Hun stoppede foran en dør og pegede derind. ”Gå derind. Og bliv der. Jeg skal lige få Lizz til at ordne det hun har gjort i stuen.”

Jeg svømmede derind og da jeg lukkede døren, kunne jeg se at Swira var svømmet over til den anden dør og skændte på en pige med det samme safir blå hår, som irriteret svarede igen.

Jeg lukkede døren helt og kiggede rundt. Jeg var kommet ind i et rum med to vinduer uden glas, en seng, et skab og en skrivebord, samt en lille seng, hvor en fisk sov. Det med fisken og Swira der godt kunne ligne en havfrue, fik mig til at tænke på Disney filmen 'Den lille havfrue', som havde været en af mine yndlings film, da jeg var mindre.

"Så er det klaret," Swira var kommet ind igen og bar på en kasse. "Sæt dig ned på sengen, så skal jeg nok forbinde dit ben."

"Mit ben?" sagde jeg og kom nu i tanke om det. Alt det med Søfolket og at jeg blev jagtet, havde fået mig til at glemme at en pil strejfede mit ben. Jeg satte mig ned på sengen og lod Swira om at forbinde såret.

"Sådan," sagde Swira langt om længe. Det vil heale i løbet af de næste par uger. Men gider du fortælle mig at hvad der er sket siden du blev jagtet af elverne?"

"Det kan jeg desværre ikke, det er privat. Jeg må ikke sige det."

"Var du sammen med nogen?"

"Ja, Ice. Men han forsvandt bare," sagde jeg og først nu kom jeg atter i tanke om ham. Gad vide om han var i sikkerhed?

"Ham har de."

"Hvad?"

"Elverne fortalte mig at de havde fanget en fyr i skoven."

"Åh nej," hviskede jeg.

"Hvad vil du gøre?"

"Hvad mener du?"

”Skal du ikke redde din ven?”

”Jo, selvfølgelig vil jeg det!” sagde jeg og tav. Hvorfor sagde jeg dog det? han havde bragt mig ud i dette her. Han havde fortalt mig onde hemmeligheder. Så hvorfor skulle jeg redde ham? han var jo ikke min ven!

”Hallo?” Swira viftede sin hånd frem og tilbage foran mit ansigt, men jeg var lige glad. Der var lige noget der var faldet ind i hovedet på mig. Det var en ide.

Gwalior.dk

Kapitel 13

En vennetjeneste

Ice fortæller

Lugten af røg og stegt kød, vækkede mig. Jeg rystede mit hoved og ville ønske at jeg kunne dyppe mit hoved ned i noget iskoldt vand. sjovt nok gjorde et almindeligt bål mig hel vand og varm. Ligesom Ildelverne gjorde.

Så for det ind i mig. Ildelverne. Fire der var død.

Jeg sukkede. Hvis jeg overlevede og kom tilbage, ville dronningen personligt dræbe mig.

”Her er noget dejligt varmt mad, som du kan smelte i dig. Tror du at du kan klare varmen?” Farandir kom hen til mig, med en træskål med et stykke kød og noget brød, plus en smule vand.

”Det kan jeg sagtens,” svarede jeg og stirrede sulten på maden. Mit sidste måltid havde været om morgenen hjemme hos Fire, hvor hun prøvede at angribe mig. ”Jeg har været i kontakt med det der var varmere.”

Det var min arm et levende bevis på. Såret som Elanor havde givet mig, var endnu ikke healet, for hvordan skulle det have gjort på to dage? Jeg havde med vilje ikke fået min arm healet, da det jo bare var et smut til Jorden, snuppe Fire og tage tilbage igen. Havde jeg vist at porten, på en eller anden, magisk eller snarere guddommelig måde, havde flyttet sig, ville jeg have fået den healet. Men nu måtte jeg lide og Fire var måske død.

”Jamen, her er din aftensmad. Du må selv finde ud af hvordan du kan spise det,” hånede Farandir over at jeg have mine hænder bundet rundt om et træ. Han tørrede sveden af

panden med sin håndflade og så ned på mig. ”Kan du sige mig, hvorfor her er så varmt?”

”Det er vel bålet. Men gider du putte noget mad i munden på mig?”

Farandirs svar var at han puttede hele brødet ind i min mund, og gik leende sin vej. Mens jeg gumlede på hele brødet, hvilket er ret svært at holde i munden, voksede varmen og blev værre. Til sidst var det så slemt, at jeg tabte brødet og gispede efter noget køligt luft.

En hånd samlede brødet op og proppede det ind i munden på mig, så jeg gispede. Knælende ved siden af mig sad årsagen til den intense varme. Fire. Hun lagde fingeren for munden, og blinkede hvorefter elverne bål straks gik ud.

Jeg mærkede Fires varme hænder tæt mod mine, og rebende begyndte at brænde.

Fire hviskede, næste uhørligt til mig: ”Sorry, men du skal jo fri, og så snart du er det løber du sammen med mig ud i skoven.”

I det samme øjeblik jeg kunne gnide mine håndled efter at være bundet i flere timer, opdagede en af elverne Fire.

”Det er hende!” råbte han med frygt i stemmen, og pegede i halvmørket tre meter forbi Fire og jeg. ”Det er hende Ildelveren, hun lever endnu.”

Fire rejste sig op og gik væk fra mig.

”Og hvad vil I så gøre ved det?” spurgte hun.

”Angrib!” råbte Farandir og i det samme løftede Fire hænderne. Ild strømmede ud og satte fut i alt der kunne brændes, inklusiv elverne hår. Jeg kunne ikke lade vær med at grine højt da Farandir for rundt med en paryk af levende ild.

”Ice, det er ikke tid til at more sig. Vi må væk med det samme. Jeg kender et sted hvor vi kan være i sikkerhed. Kom med mig.” sagde Fire alvorligt, og begyndte at gå ud af lysningen, men stoppede ved ukanten. ”Kommer du?”

”Jo, men hvorfor gør du dette?”

”Hvad mener du?”

”Redder mig?”

”Tag det bare som en vennetjeneste.”

”Vennetjeneste? Vi er ikke engang venner.”

”Vil du ikke sige at vi er det nu?” spurgte Fire og lagde armene over kors. Da jeg ikke svarede begyndte hun at gå ind i skoven. ”Men vi er venner nu.”

”Nej.”

”Jo. Og hvis du ikke er enig, så smut tilbage til elverne!”

”Fint! Du har ret.”

”Endelig fattede du det. Men følg nu med mig, min ven.”

”Okay.”

Kapitel 14

Historietid

Fire fortæller

Træerne rakte deres grene ud mod den sti vi gik på og prøvede at stoppe os. Men jeg var nådeløs og knækkede grenene. Det var elvernes magi, men for hver gren jeg knækkede, blev modstanden fra de andre træer svagere og svagere. Til sidst var træerne, bare ganske normale, og fjernede tilmed grenene væk fra stien.

”Hvor skal vi hen?” spurgte Ice, men jeg svarede ikke.

Jeg ledte videre ind i skoven, og efter noget tid tyndede det ud i træerne og en stor sø kom til syne. Den skimtede sort i det svage lys fra månen og stjernerne. Jeg satte mig på en væltet træstamme og Ice satte sig lige ned på jorden og samlede benene i skrædderstilling.

Det var meget stille og mørkt omkring os. Det eneste vi kunne høre var en skæbden fra et eller andet insekt og en gang imellem peb en flagermus.

”Dine øjne,” sagde Ice pludselig og stirrede på mig.

”Hvad er der med dem?” spurgte jeg.

”De skinner i mørket og de er ... røde.”

”Ja, jeg ved det,” sukkede jeg og støttede hovedet i hænderne. ”Det skete efter at elverne jagtede mig, jeg brugte mange kræfter til at klare dem.”

”Det så jeg godt!” grinede Ice.

”Så du hvad jeg gjorde?”

”Nej, men jeg så resultatet af al din kræft,” Ice ændrede sin stemme og brølede: ”Oedan, din røv brander!” det råbte deres leder efter en af dem.”

”Virkelig? Jeg så overhovedet ikke hvad jeg lavede. Jeg ville bare i sikkerhed.”

”Så du svømmede ud i en sø?”

”Ja! Hvor ved du det fra?!”

”Jeg hørte elverne snakke om det. Jeg troede at du var død.”

”Virkelig?” spurgte jeg og lagde smilende hovedet på skrå.

”Nu må du altså ikke grine, Fire!”

”Hvorfor dog det? Jeg troede da også at du var død, indtil Swira fortalte, mig at elverne havde fortalt hende, at de havde fanget en mere.”

”Hvem er Swira?”

”Det får du at vide, så snart du har fortalt mig, hvad du har oplevet!”

”Hvorfor skal jeg fortælle først? Det mig der spurgte og du mangler at svare!”

”Svar nu!” sagde jeg og fremtryllede en ildkugle i min hånd. Ice rykkede automatisk bagud, men jeg sendte i stedet ildkuglen ud mod søen, hvor den eksploderede og lignede helt noget fyrværkeri.

”Hvad skulle det til for!?” råbte Ice. ”De opdager hvor vi er!”

”Nej, de gør ej. De er lige nu i gang med at stoppe en skovbrand.” svarede jeg med et flask smil, for at irritere Ice.

”Du har sat ild til skoven?” sagde Ice målløs og det var næsten før hans mund faldt ned til benene.

”Ja, men ved et uheld selvfølgelig!”

”Du er bare for meget!”

”Det er lige meget, fortæl nu din historie!”

Ice sukkede og begyndte at fortælle om hvordan han faldt i baghold og blev taget til fange af elverne, der bandt ham til et træ. Da han fortalte mig hvordan de bankede ham, følte jeg mig

meget glad for at jeg havde startet den skovbrand. Jeg grinede af deres leders opførsel overfor dem jeg havde angrebet.

”Nu er det din tur til at fortælle hvad du har oplevet,” sagde Ice, da han var færdig. ”Skynd, dig nu at fortælle den, jeg er nysgerrig. Hvad skete der efter at du dykkede ned i søen?”

”Jo, ser du. En ung kvinde, en af Søfolket som hun sagde, reddede mig og gav mig en slags eliksir, der gjorde at jeg kunne trække vejret under vandet.”

”Hvad hedder hun?” brød Ice ind.

”Swira,” svarede jeg irriteret.

”Så det var hende du snakkede om!”

”Ja, ja. Men lad nu vær med hele tiden at bryde ind! Du vil jo gerne få historien at vide ikke?”

”Jo, selvfølgelig,” svarede han og lod som om han lynede munden sammen, satte en hængelås i og smed nøglen væk.

”Hvor har du lært det? Det er skide plat!”

Ice trak dog på skuldrene, han havde jo smidt nøglen væk. Jeg rømmede mig og fortalte videre.

Hun tog mig med hjem, hvor hun fik min historie at vide, eller bare noget af det. Hun fortalte mig hvor deres lejr lå. Man skulle bare følge en smal å, og sammen planlagde vi en plan for at befri dig. Vi fandt også et kort, som du nok skal få at se. Swira skal bare...”

Mere nåede jeg ikke at sige, for så skyllede en stor vandbølge op på os og vi blev plaskvåde.

”Hej Fire!” sagde Swira glad. Hun lå i vandkanten og hendes hale røg op og ned, så en masse vanddråber røg rundt omkring.

”Swira! Se hvor våde vi er blevet!” skreg jeg hysterisk og hev ud i min T-shirt med teksten: ’I am just so sweet!’, der var drivvåd.

”Undskyld, jeg havde kaldt på dig i et stykke tid, men du gad ikke høre på mig. Men en stor bølge vand kan få dig til at høre på en!”

”Det skal jeg huske!” sagde Ice.

”Ice du smed nøglen væk, så du kan ikke tale!” råbte jeg, hvorfor skulle de to absolut lægge sig ud med mig.

”Dig har jeg ikke set før! Du må så være Ice, ik?” spurgte Swira.

”Jo, jeg er Ice. Du må være Swira.”

”Korrekt!”

”Nå, så er hilsnerne slut og lad os så komme til det alvorlige!” sagde jeg og klappede i hænderne, så en ildkugle kom frem, og hurtigt tørrede den mit tøj. ”Vi du også bruge den?” spurgte jeg Ice, der svarede ved at rykke et stykke bagud.

Swira baskede med halen og stirrede på os.

”Kan du ikke røre hende?” spurgte hun.

”Nej, jeg smelter bare.”

”Hvordan kan du være så sikker på det?”

”Fires kusine, rørte mig her på armen for to dage siden. Det er en centimeter dybt.”

”Uha dada!”

”Er I snart færdige?” spurgte jeg irriteret. Jeg var heltinden og havde lige reddet Ice og så falder de bare i snak og glemmer mig.

”Ja, ja.” svarede Ice.

”Har du det med, Swira?”

”Selvfølgelig!”

I en taske af søplanter, som Swira havde omkring livet, tog hun et sammenfoldet kort frem og hviskede hurtigt nogle ord.

”Det er så det er tørt,” forklarede hun.

Hun rakte mig kortet og jeg foldede det ud.

”Det er hele elvernes rige.”

”Hvilken race mener du?” spurgte jeg.

”Dem alle.”

Ice kravlede ret tæt hen til mig og pegede på kortet.

”Her er Ildlandet, det er der vi skal hen. Der er havfolkets og havelvernes område. Det der er Islandet, der boede alle Iselverne indtil de uddøde. Der er Skovelfvernes område. Og alle de der søer må være Søfolkets område?”

Swira nikkede.

”De der andre områder, du ikke har peget ud, hvem tilhører de?” spurgte jeg.

”Andre slags elvere, men også nymfer og alfer. Jeg pegede dog kun de væsentlige steder ud. Swira, hvor er vi nøjagtigt?”

Swiras blålige arm, kom imellem os og pegede på en stor sø, så Ice sank noget spyt højlydt.

”Dér?” spurgte han og pegede på det nøjagtigt samme sted, mens han stirrede på Swira, der nikkede.

”Hvad er der, Ice?”

”Hvis vi virkelig er der, så er der tyve dagsrejser til fods. Mindre hvis vi tager med vogn eller heste.”

”Tyve dage!” udbrød jeg. ”Du sagde at vi ville være der med det samme!”

”Portalen må have flyttet sig!”

”Hvordan det?”

”Jeg aner det ikke! Kun stærk magi eller guderne kan flytte en portal!”

”Jubii, en gud har flyttet en portal ind i en skov med fjendtlige elvere. Det må vi virkelig fejre!”

”Fire, nu stopper du,” sagde Ice alvorligt og stirrede ind i mine øjne. ”Vi må tage tilbage.”

”Godt min bagage har hjul på,” mumlede jeg, men kom så i tanke om min bagage. ”Hvor i alverden er min bagage?!”

”Den ligger vel der hvor du forlod den?”

”I en mudderpøl? Og det var bare sådan noget fint og godt stof. Hvis der bare er kommet den mindste klat mudder i en af mine ting, kræver jeg erstatning af elverne! Kom Ice, vi skal hente den!”

”Nej, ikke nu! Jeg er dødtræt!” sagde Ice og blev siddende. Swira betragtede os, med trætte øjne.

”Det er jeg også,” sagde hun. ”Jeg svømmer hjem nu, hvor der ikke mere er brug for mig. Farvel Ice og Fire. Det var dejligt at møde jer!”

”Farvel,” svarede Ice og gabte.

”Farvel Swira, tak for din hjælp og for kortet!”

Swira der var svømmet et stykke ud, vinkede til os, før hun dykkede ned og baskede en enkelt gang med halen før hun forsvandt.

”Skal vi ikke lægge os til at sove?” spurgte Ice. ”Vi kan altid hente din bagage i morgen.”

”Okay, svarede jeg og lagde mig ned på græsset, der var dejligt blødt.

”Godnat Fire.”

”Godnat Ice,” svarede jeg og så snart jeg lukkede øjne, faldt jeg i søvn.

Kapitel 15

De kærligste hilsner

Fire fortæller

Solen skinnede mig lige ned i ansigtet og jeg rullede om på siden, mens jeg beklagede mig over at gardinerne ikke var rullet for og at vinduet var åben, da jeg kunne høre fuglene synge solen velkommen.

”Mor, luk så det vindue og rul gardinet for!” mumlede jeg og rullede atter en gang rundt. Der kom intet svar. ”Åh, hvorfor skal man gøre alting selv!”

Jeg rejste mig op i siddende stilling og gned mine søvnfyldte øjne, før jeg åbnede dem og fik et chok.

Jeg sad på en lille grøn græsplet, med en sø på min ene side og en stor skov på min anden side. Det var overhovedet ikke mit værelse.

Men efter et lille sekund eller to, kom jeg i tanke om hvad jeg lavede her.

”Sikke dog et chok,” mumlede jeg og rejste mig op. ”Så Ice, din sovetryne. Det er morgen og vi skal af sted til Ildlandet!”

Jeg vendte mig om mod stedet hvor Ice sidst var inden jeg faldt i søvn, men jeg kunne ikke se ham nogle steder.

”Ice!” råbte jeg og håbede at han lavede fis med mig eller bare var ude på det lille hus, i stedet for at Skovelverne havde taget ham – igen. Men så dumme ville de vel ikke være, især ikke efter den lærestreg jeg gav dem i aftes. ”Ice! IICCEE!”

Intet svar.

”Pokkers!” råbte jeg og sparkede til en lille sten, der med stor fart susede ud over vandet og brød igennem med et plask.

”Hvorfor skal han altid, hver gang jeg lukker øjne, være væk når jeg åbner dem igen!”

I raseri satte jeg mig ned på den væltede træstamme jeg havde sat på om aften. En brændende varme begyndte i min højre baglomme på mine jeans og jeg rejste mig forskrækket op. Med hænderne bankede jeg på lommen, i den tro at jeg kunne slukke det. Det duede ikke, så jeg lukkede øjne og stak min hånd ned i baglommen og trak den brændende ting ud.

Eller...

Den brændte faktisk ikke. Så snart jeg havde taget den op, stoppede tingen med at brænde og blev til et sammenfoldet pergament. Det var helt magen til det Nelia, havde givet mig, lige inden jeg gik gennem portalen. Jeg vendte det op og kiggede på det segl der sad på pergamentet. En stor flamme med en fugl inden i. Det var sikkert en fønix, de brændte jo op og blev genfødt i deres aske.

Seglet var helt magen til det segl der var på pergament jeg havde fået. Så dette pergament var faktisk det jeg havde fået af Nelia. Men hvordan var det havnet i min baglomme, når jeg selv havde lagt det ned i min kuffert, som var guderne må vide hvorhenne? Det mærkeligste var dog at den havde brændt, men den havde ikke taget skade.

Jeg koncentrere mig om det Nelia havde sagt, da Ice var væk.

”Dette pergament er meget vigtigt, den vil fortælle dig mange af de ting du gerne vil have at vide. Men vis det ikke til nogen, da det indeholder ting som helst ikke skal læses af andre end dig.” havde Nelia sagt.

Jeg kiggede mig omkring, men Ice var ingen af steder at se. Han var sikkert langt væk, og da der ikke var andre at se, brød

jeg seglet. Jeg satte mig ned på træstammen og begyndte at læse.

Vores dyrebare Freyana Ilena Rijania

Hvis du nu læser dette brev, er det vi frygtede sket. Vi er blevet myrdet og Nelia Ebon, som altid er os tro, har bragt dig til Jorden. Vi aftalte med hende, at hvis fortiden en dag ville indhente dig, ville hun give dig dette brev.

Du tænker måske over hvem der har skrevet dette brev, ikke sandt vores lille Freyana? Vi er dine forældre. Alt her i brevet bliver sagt af mig, Dronning Marian den 7. og nedfældet af din far, Kong Balian, ingen andre end os, Nelia og nu dig, kender til dette brev.

Grunden til dette brev, er at vi har fået den følelse at nogen ved hoffet meget snart vil bedrage os. Vi har taget folk i at holde møder omkring det måske kommende bedrageri. Vores livvagter har flere gange fanget snigmordere, men hverken snigmorderne og dem vi har snuppet til møderne, vil fortælle hvem der er deres leder. Men det er helt sikker en der higer efter vores trone og din kommende trone. En der vil ty til alle midler for at få tronen og selv dræbe sin egen familie. Vi er nemlig temmelig sikre på at en der er i familie med os, måske meget tæt, som vil have tronen. Hvorfor skulle offentlige folk ville hugge vores trone? De er så glade for at vi regerer, og det vil de sikkert også blive når du kommer til tronen. Vi er retfærdige og

vil have landbrug og flotte skove ligesom elverne, i stedet for bare sletter og en lavaflod. Vi arbejder hårdt på at få det hele til at gå, men vi er sikre på at den der vil stjæle vores trone, ikke vil skænke landbruget en tanke, men i stedet lade folket sulte og selv nyde det dejligste mad og bade i landets rigdomme.

Men Freyana, det vi vil sige er at du skal passe på med hvem du stoler på. Folk kan være lige så forræderiske som havet, og det vil hige efter den magt du har. Bedrageren skal du passe ordentlig på. Personen vil sikkert have dig ude af spillet, så værd på vagt overfor alle du møder. Husk at du kun kan stole på dem der taler rent fra hjertet.

Men for at du kan vide hvem du kan stole på, har vi vedlagt en halskæde. Denne halskæde tilhører Ildlandets dronning og er gået fra generation til generation igennem tiderne. Halskæden giver personen der bærer den, ubetinget magt over ilden og viser samtidig om folk taler sandt eller løgn, og med den kan man komme i kontakt med de afdøde dronninger, men da det er over hundrede år siden det sidst er sket, skal du ikke regne med det.

Vi ønsker dig held og lykke i din jagt på din retmæssige trone, vores kære datter.

De kærligste hilsner

Dine forældre

Dronning Marian den 7. og kong Balian

Jeg stirrede på brevet. En besked fra mine forældre. Marian og Balian. Det var det mine forældre hed. Jeg stirrede øverst på brevet.

Freyana Ilena Rijania? Det var ikke mit navn. Jeg hed jo Freya Icelda Regulus Ebon, så hvad var det for et navn mine forældre kaldte mig? Mit rigtige navn vel? Nu hvor jeg tænkte over det, indså jeg at Nelia havde ændret mit navn, for man kan da ikke hedde, det som mine forældre kalder mig, så Nelia måtte have givet mig et jordisk navn ud af mit virkelige navn. Ebon stod ikke på papiret, men Nelia måtte også have givet mig det efternavn.

Jeg gav mig til at stirre på pergamentet og opdagede en tegning af en lille tynd kæde, som næsten gik hele vejen rundt om brevet. Den ene ende af kæden endte med en lås og den anden med en medaljon. Det hele var tegnet meget flot og naturagtig, og halskæden ville have været flot, hvis den virkelig fandtes. Jeg gned hånden hen af kæden og endte ved medaljonen, som jeg lagde en finger på. Pludselig kom der et lille svagt gul stråle frem fra medaljonen og bredte sig med lynets hast hen af den tegnede kæde. Lige så pludseligt som det var begyndt, stoppede det og der hvor halskæden før var, lå nu en guld halskæde. Jeg tog den forsigtigt op, og kiggede på brevet. Der havde stået noget om en halskæde.

Halskæden giver personen der bærer den, ubetinget magt over ilden og viser samtidig om folk taler sandt eller løgn, og med den kan man komme i kontakt med de afdøde dronninger, men da det er over hundrede år siden det sidst er sket, skal du ikke regne med det. Jeg fløjtede af det der stod og tog halskæden på, mens jeg tænkte på at den sidste der måske bar halskæden var min mor.

Jeg foldede pergamentet sammen og proppede det ned i en af mine jeans lommer, før jeg begyndte at prøve på at åbne medaljonen.

”Hvad laver du?” spurgte en bag mig.

Jeg skreg af forskrækkelse og gemte halskæden i mit tøj, før jeg for op og drejede rundt.

”Ice!” skreg jeg. ”Hvorfor skulle du forskrække mig? Hvorfor lod du mig blive tilbage her? Hvor har du været?”

”Er det den tak jeg får?” svarede han bare. ”Er det virkelig den tak jeg får, fordi jeg henter din kuffert?”

”Min kuffert?” mumler jeg.

”Ja.”

Ice trak en ting frem og der stod min kuffert, helt svinet til i mudder.

”Jeg kræver simpelthen erstatning af de elvere. Er de klar over hvor dyr den var?”

”Det tror jeg ikke,” svarede Ice og rakte mig min kuffert. ”Her.”

”Tak, Ice,” sagde jeg smilende og tog imod min kuffert som jeg stillede op ad træstammen, som jeg satte mig på igen. Jeg lynede kufferten op og begyndte at gennemrode mine ting. Pergamentet var der ikke, men det var resten af mine ting.

Træstammen gav lidt efter da en satte sig ned. Ice havde sat sig ved siden af mig, kun en meter væk, men rykkede nærmere.

”Øhm, Ice? Hvad laver du?” spurgte jeg nervøst da Ice kun sad et lille stykke væk fra mig.

”Shhh!” sagde Ice bare, lagde fingeren for munden og blinkede til mig. Noget jeg overhovedet ikke kunne lide.

”Ice, har du fået for meget sol? Er varmen steget dig til hovedet?” blev jeg ved, men så lagde Ice en finger på min

mund. Jeg kunne et øjeblik mærke noget koldt mod min mund, men så begyndte noget at løbe ned af min hage. Optøet is. Ice var ved at smelte!

Jeg åbnede munden for at sige noget, men Ice lændede sig frem og kyssede mig lige på munden og lagde armene rundt om mig. Jeg kunne mærke hvordan jeg blev våd.

Ice slap sit tag om mig, stoppede med at kysse mig, og rejste sig op.

”Mange tak,” hviskede han ud af det der var tilbage af hans mund. ”Det var dejligt.”

Hele hans krop var løbende vand, og en vandpyt begyndte brede sig omkring hans fødder og den blev større og større. Jeg kiggede forfærdet op på Ice, tidsnok til at se ham blinke til mig, før han faldt sammen som en stor bunke vand.

Jeg tog to dybe indåndinger og begyndte at skribe af rædsel.